Перець

№ 14 (744)
Рік видання 40
ЛИПЕНЬ
1966
КИЇВ
Ціна 10 коп.

ПОСТАВИЛИ СТІНКУ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО.

— А наші жінки таки справжні героїні — в таку спеку і так працюють!..

ЩО ЦЕ ТАКЕ?

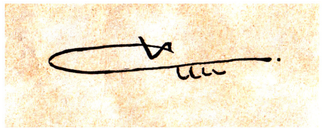

— Що це таке? Ото ліворуч? Первісні люди так на скелях бізонів малювали. Велика голова, щось наче на ріжки схоже, тонний тулуб (худий бізон) і чотири ноги. А ото праворуч? І не сушіть голови, бо не вгадаєте.

Ото ліворуч — не бізон, а підпис заступника міністра енергетики і електрифікації УРСР т. Толкача, а праворуч — то підпис заступника міністра сільського господарства УРСР т. Зоріна.

Це вони так офіційні папери підписують. Хитра штука — занарлюка!

СЮРПРИЗИ В КОНТЕЙНЕРАХ

Уявіть собі, шановний читачу, що одного чудового ранку до вас у квартиру вдереться енергійний чолов'яга і категорично запропонує:

— Розпишіться, що одержали оцей сундучок! У ньому калоші. Сто пар калош по карбованцю кожна! Розписуйтесь і одержуйте рахунок...

Це не жарт і не вигадка. Так збувають продукцію на Слов'янському хлібокомбінаті. Це, якщо хочете, творчий метод самого директора комбінату т. Мокіна. Його ніколи не хвилює, кому і скільки потрібно продукції комбінату. Він заплющує очі, тикає пальцем у карту республіки, і контейнери з продукцією хлібокомбінату вирушають з Донеччини в путь.

Прибули якось такі контейнери на Чернігівську базу «Укроптбакалії». А в них — 9.186 кілограмів макаронних виробів.

Макаронів не замовляли! Ви помилились!— відписали чернігівці і повернули контейнери до Слов'янська.

— Це ви помилились! — сказали у Слов'янську і повезли свої контейнери назад до Чернігова. Але вже не залізницею, а автотранспортом. Тепер макарони повертались назад на тих же машинах.

Вражений упертістю чернігівців, т. Мокін наказав наділити макаронні вироби Бахмачу. І знову, мов бумеранг, повернулися вони на комбінат...

Керуючий черкаською базою «Укроптбакалії» т. Сафонов не просто запозичив метод т. Мокіна. Він його творчо переварив. Наприклад, коли Черкаський відділ робітничого постачання «Головлісгоспзагу» відмовився від трьох тонн макаронів, Сафонов їм — ще п'ять! Щоб знали, як кобенитися!

Правда, невдовзі і ці п'ять тонн повертались назад. А їм навздогін мчали вагони з 11 тоннами макаронів, які Сафонов, ні сіло, ні впало, кинув кооператорам Золотоніської міжрайбази.

Працівники відділу робітничого постачання Київського відділення Південно-Західної залізниці ламали голову: хто замовляв на Чернігівській базі «Укроптбакалії» контейнер з консервами. Вони ніяк не могли второпати, що керуючий базою т. Андрієнко просто вирішив зробити їм сюрприз — всунути непотрібний товар.

Ташкентські працівники торгівлі були просто приголомшені, коли з далекого Києва, з бази «Укроптгосторгу» одержали контейнер з мастикою.

— Навіщо вона нам? Свою продавати возимо, — відповіли ташкентці. І відіслали контейнер назад.

— Не пройшов номер в Узбекистані, — у Вірменію повеземо, — не розгубились кияни.

І поїхала мастика до Єревана, щоб невдовзі повернутися знову до Києва...

Пишу я ці рядки, а самому аж моторошно. А що, коли аматори сюрпризів вирішать надіслати пару контейнерів і на мою адресу? Що тоді буде? Адже можна застрахуватись від пожежі, від нещасного випадку. Але який держстрах застрахує від подібного безглуздя, яке влітає державі в добру копійчину?

А. БИКОВ,
арбітр Київського міжобласного держарбітражу.

АРХЕОЛОГІЧНА ЗНАХІДКА

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

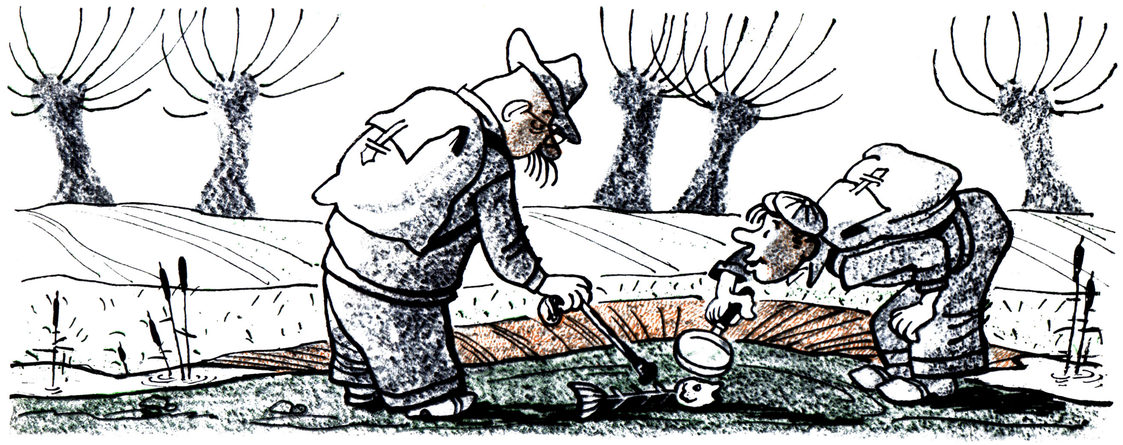

— За всіма ознаками, у цьому водоймищі колись водилася риба!

ПЕДАГОГІКА З БУДЯКАМИ

Колись педагогіка була простою. Поліз, скажімо, Івась у чужий садок, впіймав його господар, спустив штаненята і по тому місцю, яким він на гілляці сидів, кропивою. Бувало, що після такої педагогіки Івась і носа в чужий садок не покаже. А бувало, що й не встиг він кропиву з штанів витрясти, як у сусідське вікно каменюка — брязь.

Тепер до кропиви не вдаються. Але кропив'яні методи дехто й досі ще полюбляє.

Колгоспниця артілі ім. Жданова, Бершадського району на Вінниччині, І. М. Сисак у колгоспний садок не залазила. Навпаки, до неї, на присадибну ділянку залізли.

Пройшовся землемір І. К. Кошовий кроквою по городу:

— Сорок дві сотих. А по шнуровій книзі має бути тридцять одна.

— Що ти, Иване! У мене ж восьмеро ротів... А в тебе на п'ятеро душ аж п'ятдесят вісім сотих...

— Не тикай на когось, бо дотикаєшся. Не треба всюди скаржитися, керівництву авторитет підривати. Тепер знатимеш, де раки зимують!

Виявилось, що раки зимують якраз на отих одинадцяти сотих, якими треба врятувати авторитет голови колгоспу М. М. Фомичева.

— Щоб ця клята баба на нас не скаржилася, ми її ті сотки переоремо! — наказав голова.

Переорали. Разом з картоплею. А «клята баба» не перевиховалася. У районне виробниче управління пішла.

Звідтіля написали М. М. Фомичеву: «Ділянку відновіть в старих межах. Зважте, що в жінки шестеро дітей. Та й чоловік понад п'ятсот трудоднів у минулому році виробив».

— У старих межах, то не страшно, — зітхнув важко голова. — Одинадцять сотих для колгоспу — нуль. Та до яких меж впаде наш авторитет, коли люди побачать, що не по-нашому вийшло!

Секретаря парторганізації колгоспу Ю. М. Прика стурбував не лише авторитет:

— Сисак посягає на колгоспну власність!..

Ю. М. Прику не можна не вірити. Він дуже пильний охоронець колгоспної власності. Коли Прик був головою ревізійної комісії і головою групи сприяння народному контролю, касир колгоспу В. І. Кукурузяк витягнув з колгоспної каси 12.646 карбованців. Правда, Кукурузяка також витягли із здорового колгоспного середовища. Але сильно пильного голову ревізійної комісії досі нічим не відзначили. Так він сам хоче відзначитися — знайшов «посягателя» на одинадцять соток — колгоспницю Сисак.

І утнули обидва керівники колгоспу — голова правління й секретар парторганізації — «збори» уповноважених, написали протокола про те, що Сисак і сяка, і така. Не дати їй города! Хай знає наших.

А колгоспниця зібрала своїх карапузів — і в Київ — до Перця.

— Господи! — зітхнули дуетом голова і секретар. — І доки вона буде їздити і скаржитись!

А ви, шановні, не порушуйте законів колгоспного життя, поверніть жінці все, що їй належить, компенсуйте те, що ви своїми незаконними діями знищили, вибачіться перед трудівницею. Тоді й перестане їздити!

Та особливо розперезалися любителі кропив'яних методів у колгоспі ім. Фрунзе, Рогатинського району, Івано-Франківської області.

З цього колгоспу скарги в Перець сипляться, мов з рогу достатку. Ще не встиг Рогатинський райком партії повідомити редакції, що бригадири Михайло Степанович та Іван Степанович Курпіти покарані за порушення соціалістичної законності, «яка виразилась в незаконному вилученні соломи», як голова правління І. П. Шпарик почав знову солому бурити. Не дав фельдшерці присадибної ділянки. Тільки прийшло повідомлення, що «дії правління колгоспу ім. Фрунзе являються неправильними», як те ж саме правління того ж самого колгоспу знову ж неправильно діє.

Живе у колгоспі ім. Фрунзе старенький громадянин Д. Я. Галяс. Нема у нього ні родини, ні дитини, тільки баба, та й та хвора. Дідові через якийсь місяць на пенсію, а бабі вже давно пора на печі кості гріти. А Шпарик до них:

— Давайте, Галяс, або на роботу, або город відскубемо!

А ви, шановні, не порушуйте законів колгоспного життя, поверніть жінці все, що їй належить, компенсуйте те, що ви своїми незаконними діями знищили, вибачіться перед трудівницею. Тоді й перестане їздити!

— Та яка ж мені з тою бабою робота. Хвора ж вона!

— Що хвора ваша баба, то хвора. І ви це бачите, і я це бачу. Але ж папірця про хворобу нема. А хто повірить без папірця?

І відскубли старенькому Галясу половину города. Переорали його. Тепер там будяки ростуть.

— З отих будяків пуття, як з барана сметани, — признаються самі керівники колгоспу,— та дисципліну трудову підтримувати треба.

Бачите, як хитро. Вони сваволю й беззаконність на підтримку дисципліни мобілізували!

Трудова дисципліна — штука вельми потрібна. І авторитет — теж! Керівник без авторитету, як диригент без оркестру. Скільки не махай руками, — музики не буде. Але хіба можна дисципліну цементувати методами І. П. Шпарика і авторитет втримувати методами М. М. Фомичева?

Рогатинський та Бершадський райкоми партії, безперечно, знають, що та кропив'яна педагогіка, якою дядько колись виховував Івася, в наші дні трохи застаріла.

Не завадило б, щоб обидва райкоми підказали це обом головам колгоспів, поки ще не пізно.

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.

Вінницька та
Івано-Франківська області.

САТИРИЧНА ШРАПНЕЛЬ

НЕЗАПЕРЕЧНА ІСТИНА

Якщо таке питання постає,
На нього швидко всяк відповідає:
Поміж людьми ще бюрократи є,
Між бюрократами ж людей — немає.

ЩО ПРАВДА, ТО ПРАВДА

— Поглянь, ой, гарна ж дівчина іде!
В театр, на сцену б цю чудову вроду!
— Навіщо?
Щоб сховати від людей?
У нас в театрі не була ж народу!

ДИНЯ І ГОРДИНЯ

Коли на Диню нападе гординя,
Відразу гнити починає Диня.
Отож бо інколи й Людині
Повчитись слід на прикладові Дині.

Євген ЛЕТЮК.

м. Донецьк.

ЛІЧИЛЬНІ ПАЛИЧКИ

Наш кореспондент з м. Бердичева повідомляє, що тут на заводі хімічного машинобудування «Прогрес» намічено провести цікаву творчу зустріч.

Економісти, бухгалтери та рахівники заводу зустрінуться з учнями-першокласниками.

Першокласники обміняються з дядями і тьотями своїм досвідом роботи з лічильними паличками.

Справа в тім, що вже другий рік адміністрація заводу марно намагається роздобути для роботи десять звичайних арифмометрів. Кількість листів та заявок, з якими завод «Прогрес» звертався до різних інстанцій (від Міністерства торгівлі УРСР до Бердичівського зміщторгу) з проханням продати арифмометри, можна підрахувати хіба що з допомогою електронно-лічильної машини. Кількість обіцянок задовольнити потреби заводу доведеться підраховувати з допомогою лічильних паличок, бо арифмометрів однаково немає. Тут-то і стане в пригоді досвід першокласників.

Телеграфне агентство Перця

БАННИЙ ЮВІЛЕЙ

РОВНО. (Телеграфом). Уперше в історії в селі Великий Житин, Ровенського району, відбудеться банний ювілей. З великою доповіддю про десятиріччя з дня закладки бані виступить голова місцевого колгоспу П. А. Цеба. З співдоповіддю — бригадир будівельників А. Т. Довгий. Гратиме зведений шумовий оркестр з балій, ночов і шайок.

Щоб учасники свят після урочистої частини могли й помитися, ювілей призначено на теплий дощовий день.

ФУТБОЛЬНА ЗАГАДКА

ЖДАНОВ, Донецької обл. (ТАП). Завдяки випущеній у місті Жданові футбольній програмі (клас «Б», друга зона УРСР), назва місцевої команди «Азовець» стала футбольною загадкою.

З цієї програми дізнаємося, що інші команди мають зустрітися на зелених полях з командами «Азовець» (Горлівка), «Азовець» (Керч), «Азовець» (Харків), «Азовець» (Івано-Франківськ) та іншими «Азовцями».

Поки що з'ясовано, що за команди інших міст ждановський «Азовець» грати не збирається. З'ясовано також, що інші команди на «Азовця» не перейменовувалися.

Але й досі не з'ясовано, яким місцем думали автори програми, коли її укладали.

КІМНАТА СТРАХУ

СЛОВ'ЯНСЬК, Донецької області. (ТАП). Тут, на вулиці Карла Маркса, 42, для любителів гострих переживань відкрито кімнату страху. Заходиш туди і не знаєш, чи у льох провалишся, чи на твою голову впаде кусок стелі. Не виключено, що й сама кімната ось-ось завалиться і поховає під уламками усіх присутніх сміливців.

Кімнату страху влаштовано у приміщенні єдиної на весь район ветеринарної аптеки. Будиночок, в якому вона міститься, цілком пристосований для того, щоб наганяти на людей жах: він ледве тримається.

З олівцем по Козельщю

1

Слава буває різна. І в кожного до неї свій шлях. В Івана Івановича Рябченка — голови Козелецького райвиконкому — шлях цей пролиг через Московську вулицю, встелену тополиним пухом. Одні кажуть, що ідея народилася після першої пушинки, яка потрапила в ніс Івану Івановичу. Інші стверджують, начебто після третьої. Не будемо доскіпуватися до подробиць. Скажемо лише, що спочатку лягли під сокирами тополі, за тополями пішли клени, а там впали і липи. І не стало по вулиці Московській, де живе сам Іван Іванович, краси Козельця — живого зеленого коридору.

Так Іван Іванович викоренив у жителів цієї вулиці всякі прояви міщанських смаків, що виявились у любові до: а) липового цвіту і меду; б) холодку в літню спеку; в) тьохкання солов'я й туркотіння горлиць.

Замість цього на голих вулицях залишилися заклики: «Не знищуйте зеленого друга», «Любіть природу», «Не руйнуйте пташиних гнізд», «Птахи — друзі людини» та «Пийте чай з липовим цвітом».

Крім того, Іван Іванович запропонував виділити на реконструкцію 550 погонних метрів Московської вулиці 51.000 (!) карбованців, а на впорядкування всього Козельця залишити 31.000 (?). Титульний лист на витрати по впорядкуванню райцентру скріплено Держбанківською печаткою. Іван Іванович задоволений: 550 погонних метрів головної вулиці, на якій він проживає, обійдуться державі в золоту копійку!

2

Зовсім інший шлях до слави у голови правління райспоживспілки Миколи Михайловича Свириденка — він проліг через особняк. За чотири місяці своєї діяльності в Козельці Микола Михайлович дійшов до висновку, що кафе «Хвиля», яке він запланував поставити обіч автостради, може зачекати, а от власний особняк чекати ніяк не може.

І Микола Михайлович поклав: будівництво кав'ярні припинити, а особняка — розпочати. І особняк почав рости, мов гриб після дощу.

Спочатку виросла фундаментальна вбиральня, потім фундаментальний сарай на дві половини, а ще потім — стіни чудового особняка.

Видать, не дурний сказав: «своя сорочка до тіла ближче».

3

Славу головному ветлікареві району Василю Володимировичу Жолтонозькому принесли звичайнісінькі залізні бочки з отрутохімікатами. Вони розкидані на чужому городі поруч полуниць, редиски та зеленої цибульки.

Козелецька санітарна станція, селищна Рада вже не раз і листами й усно попереджали т. Жолтонозького: заберіть свої отрутохімікати подалі від людей, не отруюйте ними місцевості. Та куди там! Усі попередження впливають на Жолтонозького, як дерев'яний молоток на ковадло. Тільки відлуння йде. А ядучі бочки і нині там... серед городини.

4

Завдяки автографам, що їх широка громадськість залишає в книзі скарг, гучної слави зажив Іван Дмитрович Гуменюк — директор Козелецького ресторану. Слава ця була б значно гучнішою і автографів збільшилось би набагато, якби та книга в хвилини гніву відвідувачів не перебувала чомусь у райспоживспілці, або якби не «якраз закінчились чисті листки і офіціантка побігла по нову». Дивно, як все-таки приїжджі умудряються побачити ту книгу і залишити в ній свій запис. Окремі жартівники спробували було записати в книгу подяку Івану Дмитровичу, але т. Гуменюк подякам не вірить. Бо хто краще за нього знає ціну своїй роботі.

5

І чим ще відмітний Козелець?

Височезною трубою хлібопекарні. Вона курить у центрі селища чорним ядучим димом, від якого жителі Козельця чадіють, а проїжджі — чманіють.

Водонапірною баштою, в якій є дві свердловини, але з 1963 року немає й краплі води.

Автобусною станцією на центральній трасі. Це єдина автобусна зупинка між Києвом і Черніговом, де швидше можна знайти священний амулет марсіянина, ніж варене яйце, бутерброд або склянку гарячої кави.

Не існуючими табличками на розі деяких козелецьких вулиць. Яких саме вулиць — не знаємо, бо табличок з їхніми назвами там не бачили.

Густою мережею калюж майже на всіх вулицях райцентру. У будь-яку з цих калюж і в будь-яку пору року може сісти перший-ліпший козелецький керівник і здорово підмочити свій авторитет, якщо більше думатиме про власний затишок, ніж про красу древнього і славного Козельця — міста працелюбних людей, буйно-зелених дерев та архітектурних пам'яток. Міста, яке зовсім не прикрашає така безгосподарність і така «слава», яку ми тут описали.

З Перцем подорожували,
записували й малювали
О. ЧОРНОГУЗ
та В. ГЛИВЕНКО.

НЕЗАМІННИЙ ПАНЬКО

Зірвав Панько квартальний план—
Не ввів резерви в дію.
За це йому не раз, не два
«Намилювали» шию.

Півроку день за днем сплило,
Й повірте, слово честі,
За ті ж резерви й план Панька
«Пісочили» у тресті.

Скінчився рік. І знову звіт.
Панько аж гнеться в дужку.
Бо знову з нього за провал
Зняло начальство «стружку».

Мораль така:
Зніміть не стружку, а Панька!

Микола ТИТОВ.

м. Горлівка,
Донецької області.

МЕНІ НЕЗАБАРОМ СОРОК!

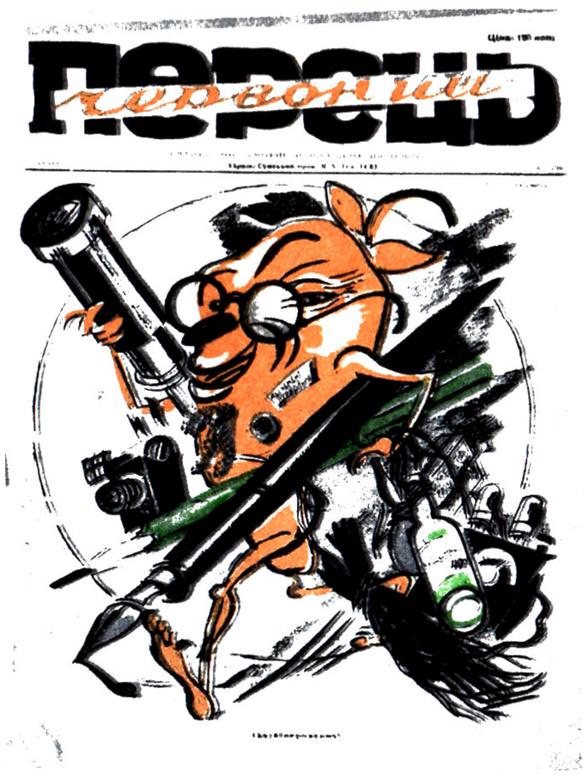

Не дивуйтеся, шановні читачі, що на моїй обкладинці помінявся рік видання і порядкова нумерація.

Багато хто з вас у травні цього року привітав мене з 25-літнім ювілеєм, за що я безмежно вдячний.

Але зібравшись святкувати ювілей, я вирішив ще раз перевірити свою метрику. Перевірив і виявилось, що народився я не в травні 1941 року, а в січні 1927 року.

Тільки називали мене тоді «Червоний перець».

Портрет «Червоного перця», тобто мій портрет в дитинстві, ви й бачите на цьому фото.

Словом, мені не двадцять п'ять, а незабаром стукнуть всі сорок.

Запрошую на сорокарічний ювілей, дорогі мої читачі та колеги, в січні 1967 року.

ЯКИЙ САВА, ТАКА Й СЛАВА

Одразу повідомляємо, що справжнє прізвище цього «Сави» — Бежанов Віктор Костянтинович.

Рік народження 1936-й.

Останнє місце проживання (якщо досі не подався куди далі) — Крюків, Полтавської області, вул. Р. Люксембург, 14, кв. 25.

Славиться ж згаданий «Сава»-Бежанов своїм серцем. О, серце в нього — як криниця глибока! В ньому стільки жагучої любові, що вистачає на дуже багатьох жінок. Довірливих, звичайно.

Правда, кохання його не довготривале, а мимолітне.

Посудіть самі.

На початку 1957 року Бежанов розписувався з однією дівчиною у Лисичанській сільраді, Охтирського району, Сумської області. Через два місяці залишив дружину — ні дівчину, ні вдову. Кохання, бачте, вивітрилось.

24 квітня того ж року Віктор брав шлюб з іншою дівчиною у с. Краснокутськ, Харківської області. Однак свято Травня він уже справляв «нежонатим».

У 1959 році Бежанов упав на коліна і запропонував руку й серце Ніні М. Після медового місяця і року спільного життя раптом втік до Казахстану. Молода мати виявила настирливість, знайшлатаки чоловіка. Ще трохи пожили. Ще одну дитинку нажили.

А далі не втримався Бежанов, пурхнув, як метелик: цього разу він одружився з Ларисою Н. І знову не на довго. Залишив і цю, бо серце шукало нової любові.

Ох, те серце! Як воно вже змордувало Бежанова. Кажуть, 16 разів сходився й розходився чолов'яга з різними жінками, а кінця й не видно. Можливо, доки пишуться ці рядки, Віктор знову гуляє на своєму новому весіллі.

Чи не пора б уже піднести цьому (дивіться на фото!) заповзятому женихові добрячого гарбуза?

К. БОРИСЕНКО.

Мал. В. ГЛИВЕНКА.

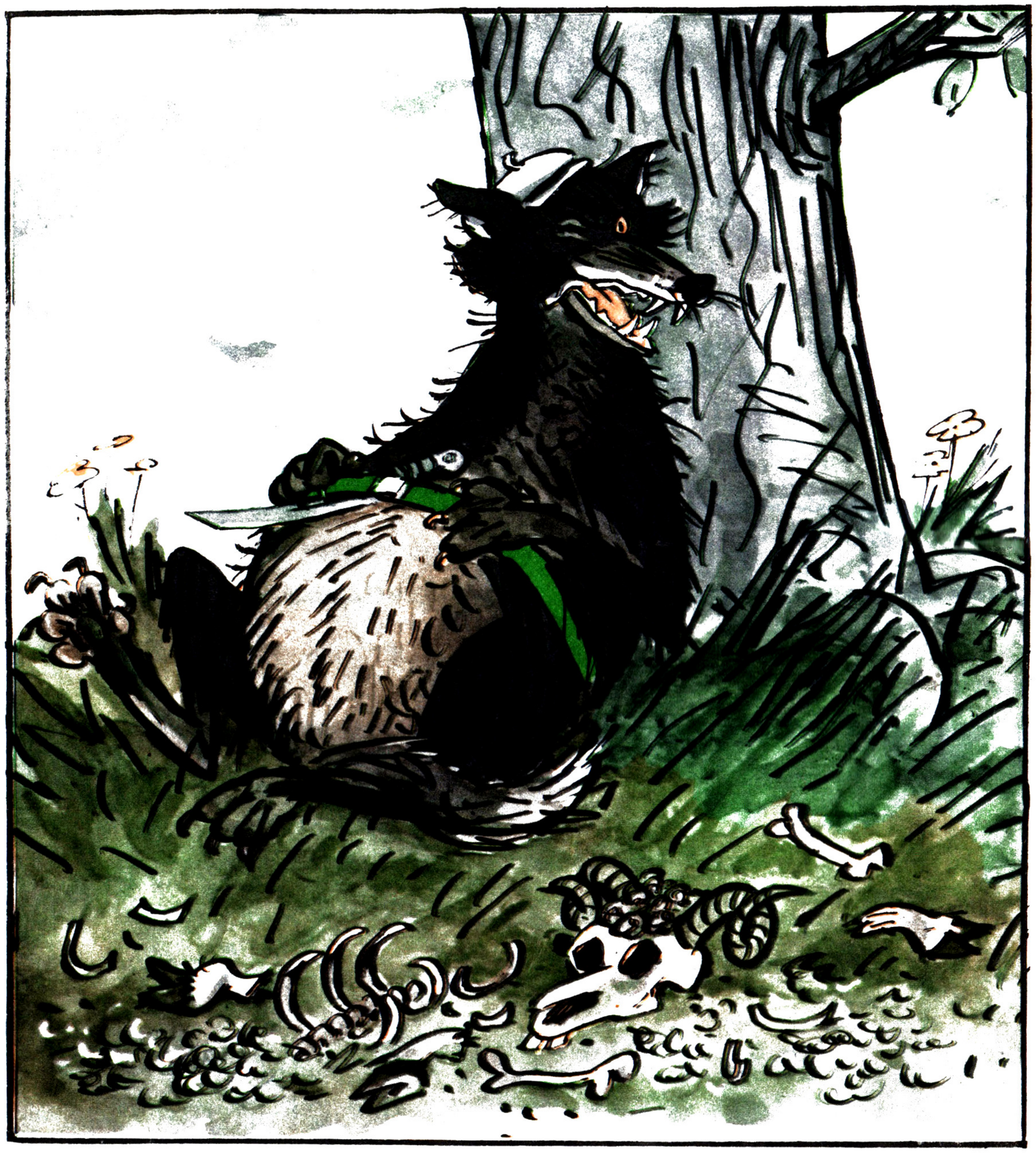

— Тепер їм не буде соромно за те, що взяли мене на поруки.

РОЗДІЛЬНЕ ЗБИРАННЯ

У деяких колгоспах, внаслідок недоброякісного ремонту, збиральні машини почали виходити з ладу вже в перші дні жнив.

Мал. В. ГЛИВЕНКА.

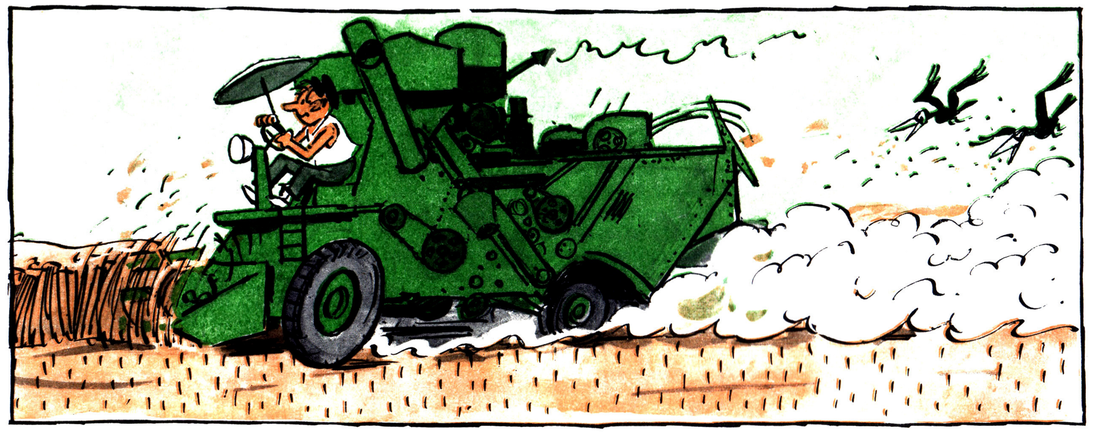

Спочатку комбайн збирав...

Потім збирали за комбайном...

ЗАПИСКА В ПРЕЗИДІЮ

ГУМОРЕСКА

Нарада була велелюдною. Як і годиться, не обійшлося без довгої доповіді і самозвітів на зразок: «Тепер доповім у розрізі по фермах». «А тепер доложу в розрізі по культурах». Виступив, між іншим, і н-ський зв'язківець Іван Семенович Поштар. Як зійшов він на трибуну, то, глянувши у зал, зустрівся з насмішкуватим поглядом завідуючого відділом соціального забезпечення, полковника у відставці Петра Жеребцова Весело підморгував той: «Ти, Ваню, гостріше тільки. Зроби критичний розворот і тарань».

Жеребцов був відставним льотчиком і, скажімо, в розмові з кандидатом у пенсіонери міг зауважити:

— А оцей віраж з довоєнними документами мені не подобається... Я знаю, погода була не льотна. Знаю. Але...

Так і тепер. І Іван Семенович робив самокритичний розворот.

Кожному своє. Хлібороби говорили про пшеницю і всяку пашницю, а Іван Поштар самокритикувався за своє господарство.

— Ми загострили увагу на хвіртках, які не завжди і не скрізь обладнані поштовими скриньками...

— У Хоролі мав місце ганебний укус з боку собаки поштарів. У кількості трьох людиноукусів.

У залі з завмиранням серця слухали хвилюючий виступ товариша Поштаря:

Коли це не доходить до товариша Єсаула, промовець одпив води і тицьнув пальцем у зал,— то ви, шановна Маріє Євтихіївно, повинні були загострити увагу на цьому питанні. Ви мусите знати в будь-який час наявність поштових скриньок і потребу їх направді. Або взяти, Маріє Євтихіївно, страховий лантух без прописки. Що б ви робили, коли б попався шахрай? Ви подумали про це? Ні, ви не подумали про це. А Михайло Петрович загострював питання пильності у своїй глибокій, проникливій доповіді, спрямованій на викорінення усіх недоліків, які є і які ще будуть. Михайло Петрович говорив про Альфу і Омегу — про хліб і метал. Шановний Михайло Петрович, звичайно, не міг загострити увагу на страхових лантухах і поштових скриньках. А хіба шановний Михайло Петрович не мав на увазі наших недоліків з страховими лантухами й поштовими скриньками? Мав. Бо для нас, зв'язківців, Альфою й Омегою є страхові лантухи й скриньки поштові. От чому, коли я слухав доповідь шановного Михайла Петровича про хліб і сталь, я думав, Маріє Євтихіївно, про вас і товариша Єсаула, про ваші недоліки, про три укуси, які мали місце в Хоролі. Бо загострюючи питання на Альфі й Омезі, шановний Михайло Петрович...

Головуючий подзвонив, чемно нагадав:

— Не забувайте про регламент, товаришу Поштар. Ви вже на п'ять хвилин... Закругляйтесь...

— Закруглюсь,— промовець витер росу на лобі.— Я хочу доповісти ще таке: наших зв'язківців ви раніше, шановний Михайле Петровичу, критикували. І ми виправлялись після критики. Тепер ви нас не критикуєте, але ми знову виправляємось... Тепер у розрізі автофургонів...

Івана Семеновича, проте, більше не слухали. Так і сів Поштар, не виговорившись у розрізі фургонів. Сів у президію.

З залу передали записку. Іван Семенович пробіг записку і мало не знепритомнів. У тій писульці Поштар прочитав: «Іване! У своєму виступі ти шість разів замість «Михайло Петрович» сказав «Петро Михайлович».

Пішли кольорові кола перед очима Поштаря, захитався зал і немов перевернувся, люди немов сиділи на стелі, а люстра горіла на підлозі...

Іван Семенович налив склянку води, і зуби зацокотіли об скло.

— Що з вами? — нахилився головуючий до спантеличеного Поштаря.

— Н-нічого, н-нічого... У кінці дасте мені слово для довідки.

І от Іван Семенович знову на трибуні, в руках у нього тремтить, мов поранена птаха, папірчина.

— Товариші! Тут поступила з-записка,— заїкаючись почав Поштар.— В з-записці с-сказано: я замість «Михайло Петрович» шість разів сказав «Петро Михайлович».

В залі зареготали.

— Вам смішно,— образився промовець.— А чого я так сказав? Бо хвилювався. Це — раз. По-друге, глибоко шанную промовця. У своїй яскравій, аргументованій доповіді Петро Михайлович...

Регіт вибухнув з новою силою. Промовець розгубився і ще більше образився.

— Знову смішки. Це — несерйозно. Шановний доповідач Петро Михайлович зі всією відповідальністю...

Зал не затихав. Знялися навіть оплески. Поштар благально повернувся до Михайла Петровича.

— Петре Михайловичу, скажіть...

Нараз притихли в залі, очікують — чим це все скінчиться.

— По-перше, шановний товаришу Поштар, я Михайло Петрович.

— А хіба я... х-хіба...— жахнувся Поштар, мимрячи своє «хіба».

— А по-друге, ми, очевидно, вже усі стомились, довго засідаємо. Скоро свої власні імена забудемо.

Невеселі думи обсіли після наради Поштаря. «Ми вже всі стомились» — сказав делікатно Петр... кгм... Михайло Петрович. Сказав «усі», а мав на увазі Поштаря. Мов, ти вже, брат, забалакуватися почав. Чи не час тобі, друже, на пенсію? Таке буває: як не тягне сво-

го візка,— відправляють на пенсію, достроково... М-да... Людина він, доповідач, вихована, культурна, просто не скаже, а наздогад буряків...

Спав Поштар неспокійно. Снилися йому два доповідачі-близнюки Михайло Петрович і Петро Михайлович. Поштар стояв перед трибуною з поштовою скринькою в руках, і його шматували собаки. А в автофургоні сиділи Єсаул і Марія Євтихіївна і говорили про те, що в системі зв'язку шахрай. Єсаул сидів у капелюшку Марії Євтихіївни. На вухах його висіли позолочені кліпси. Перед фургоном крутився шахрай, що на очах Поштаря перетворився в страховий лантух. Марія Євтихіївна закричала басом Єсаула: «Який жах!», і в неї миттю виросли вуса Єсаула.

Прокинувся Поштар, задихаючись — його накрив страховий лантух.

— Іване, повернись на другий бік. Стогнеш, — спросоння прохрипіла дружина.

Сон немов корова язиком злизала. Іван Семенович одягнувся, вийшов на вулицю. Мимо бігли жінки на базар, мели вулицю двірники.

— Доброго ранку, Іване Семеновичу! Чого це ви так рано шпацируєте?

Іван Семенович з якимось острахом подивився на Марію Євтихіївну, ковзнув поглядом по верхній губі. Вусів не було, був просто звабливий пушок, що так років у шістдесят переросте в справжні вуса.

— Чого ви на мене так дивитесь? — захиталися позолочені кліпси, які півгодини тому бачив у сні на вухах Єсаула.— А ви немов чимось заклопотані?

— А-а,— акнув Іван Семенович і покривуляв собі далі.

Никаючи побіля тенісного корту, Поштар за ажурною залізною сіткою запримітив двох ранніх спортсменів. Обидва вже підтоптані, але затяті, видать. Подивився. В'юнилися-звивалися в трусах за тенісним м'ячиком його підлеглий вусатий Єсаул і відставний льотчик, здоровило Жеребцов. Іван Семенович швиденько прошмигнув мимо корту, аби не примітив той здоровань, бо кине ще якесь кусливе слово. Поштареві ж сьогодні не до жартів.

Вдома сів за стіл і довго писав доповідну Михайлові Петровичу з приводу вчорашнього. Снідати не став, випив лише склянку кисляку.

На роботі його чекав лист. Звично розпечатав, прочитав:

«Іване, то я вчора записку підкинув. У своїй промові ти говорив правильно усі сорок три рази «Михайло Петрович». Це вже після записки заїкатись став. От тобі наука, щоб лоба не розбивав поклонами. Приходь завтра на тенісний корт. Менше заїкатимешся.

Петро Жеребцов».

— Гм! — гмикнув Поштар, крутячи листа насмішника.— Йому можна без штанів бігати по тенісному корту. У мене ж діти дорослі, а батько без штанів в центрі міста за м'ячиком ганятиметься. Ще побачить Петро Михайлович...

Поштаря нараз немов блискавка вдарила. Іван Семенович так і подумав — Петро Михайлович. Кинувся до конверта з доповідною, з жахом прочитав: «Дорогий Петре Михайловичу!..»

Розірвав доповідну, подумав: а може, й справді стомився ти, Іване? Може, готувати документи на пенсію? Або прилучитися до товариства Жеребцова? Спробувати побігати з ракеткою за м'ячиком? Так чи інакше, на пенсію чи на корт, а без Петра Жеребцова не обійтись!

Василь БОЛЬШАК.

perec-ua.
perec-ua.

КАРТИНИ З ЖИТТЯ ПЕРВІСНОЇ ЛЮДИНИ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА.

Мал. В. ГОРБАЧОВА.

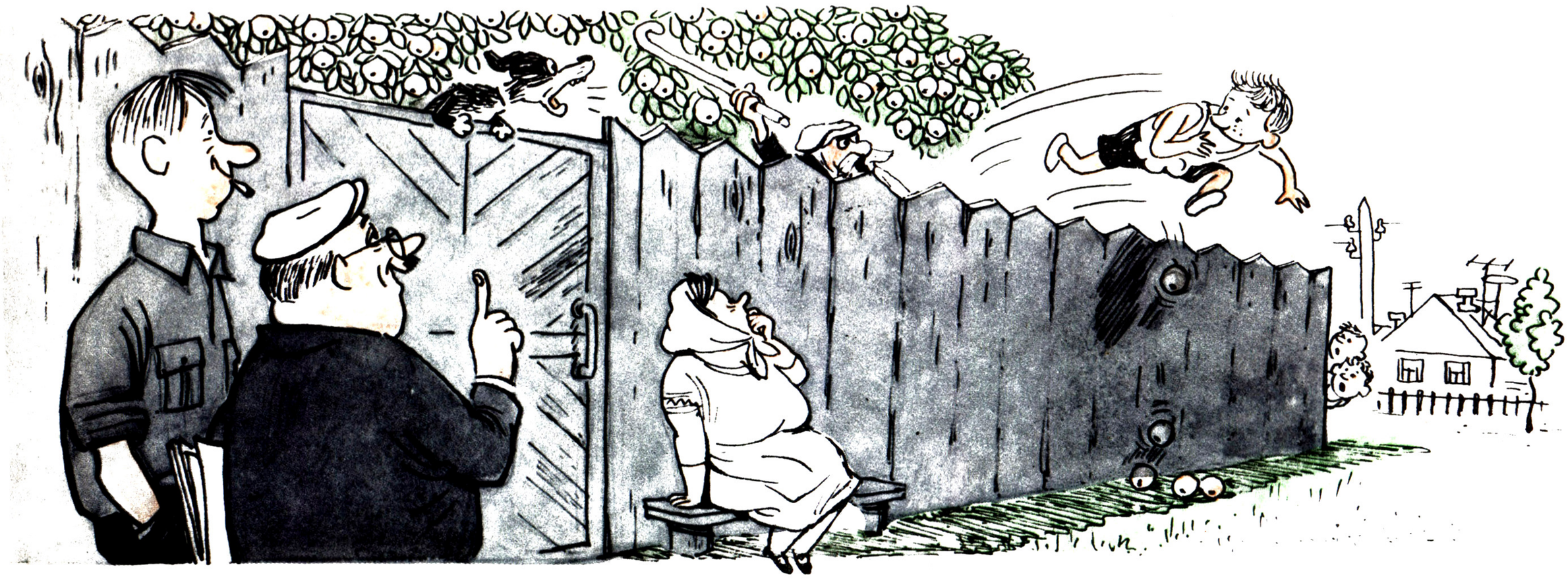

— Бачите, який нехороший ваш Іванко!

— Нічого, виросте, Брумелем буде!

ЧОМУ УПАВ КІ?

(НЕ ТАКА-ТО УЖЕ И ФАНТАЗІЯ)

Він, вашінгтонського виробу «прем'єр» Нгуєн Као Кі в Сайгоні, ще не упав був, коли у просторому, звуконепроникному кабінеті міністра війни зібралися: сам міністр Роберт Мухмора, державний секретар Дурнь Риск, генерал Максемел Фейлор, спеціальний радник президента Буль та посол США в Сайгоні Лудж. Зібралися, щоб обговорити питання: як пояснити простим американцям, чому Кі упав?

Вони дивилися вперед: що Кі таки упаде, ніхто з них не мав найменшого сумніву. Знали, й чому упаде, не знали тільки, як будуть пояснювати це простим американцям. Отож і зібралися.

— Скажемо, що він мусив упасти, — подав голос пригнічений Лудж. — Бо так уже повелось у тому Сайгоні, що кожний призначений нами прем'єр падає, що це така південнов'єтнамська політика.

Дурнь Риск задумливо дивився на великий портрет свого попередника, святого Джона Фостера Даллеса. Що в такому випадку зробив би він — святий Джон? Але Джон мовчав. Треба було говорити самому.

— Що всі наші прем'єри в Сайгоні падають, це без нас знають, — заперечив Риск. — Головне ж не в тому, що Кі упав. У нашій країні, починаючи з ненависного Фулбрайта, все більше людей ремствує проти затіяної нами війни. Головне, отже, в тому, щоб дати їм ймовірну причину, чому Кі упав. Сказати тільки те, що він мусив упасти, як усі, — то ще нічого не сказати.

Стало тихо. Всі важко думали: що б таке видумати, що переконало б простих американців? Тим більше, що хоч вони й прості, але не всі такі вже й простаки. Що придумати таке, щоб можна було вголос сказати і воно здавалося ймовірним.

— Наші коментатори пишуть, — вголос мучив свою думку Фейлор, — що то таки наш президент спричинився до упадку прем'єра Кі, бо рух проти нього почався негайно після зустрічі на Гавайї. Ті коментатори подають як причину те, що наш президент щиросердечно обняв маленького Кі і солодкувато сказав: «Це — мій чоловічок! Все йому дам — долари, зброю, молодих американців. Адже без нього — пропав Південний В'єтнам!»

— Яке це має відношення до...? — почав Дурнь Риск.

— Як пояснюють, то дуже пряме, — перебив його Фейлор. — Комуністи в тогах буддистських монахів зразу ж розпустили чутки, що Нгуєн Као Кі — американський слуга, ніщо інше, як платна маріонетка дяді Сема. І пішло...

Посол Лудж обурився:

— Я ж був на тій зустрічі в Гонолулу. Правда, президент обняв Кі і щось подібне сказав. Але ми не можемо подавати це як причину, чому Кі упав. Таким поясненням ми скомпрометували б нашого президента, а разом з тим і самих себе, і всю миролюбну політику нашого уряду.

— Га! — гукнув міністр війни. — Миролюбну! Ще тільки цього бракувало!

— Еге, — сказав Риск, — бодай між собою будьмо одвертими. Інакше, опинимось під дурного хатою.

— Слушно кажете, — відізвався генерал Фейлор. — Хоч тут, скажім одверто: яка там до біса миролюбна політика! — війна проти в'єтнамського народу і для нас, тобто для нашої економіки, і для сайгонських генералів дуже вигідна штука. Без неї ми вже мали б економічну кризу. На цю війну ми витрачаємо величезні гроші. Хіба це не дає казкових прибутків промисловцям?! Хіба вона — кажу це не тому, що я є президентом корпорації Дайнемікс, — не тримає нашу економіку в русі?! А ті

американські хлопи, яких ми посилаємо в джунглі і болота В'єтнаму під кулі, — хіба вони не збільшили б вдома армію безробітних?!

А щодо сайгонських генералів, то чого вони були б варті без війни? Ані синього за нігтем. Війна — це їхнє буття. Вони навіть хотіли б, щоб ця війна ніколи не скінчилася.

— Слухайте-но, — заперечив міністр війни, колишній президент компанії Форд. — Хотів би я подивитися на того, хто скаже, що я — проти війни і не розумію усіх її вигод. Між собою ми можемо говорити усе. Але розтлумачувати всім отак, що війна — хороша річ, то ні до чого. Цим ми одверто визнали б, що наша вільна демократія без війни не може жити. До того, плюнули б в очі самому президентові, який, зі зрозумілих нам причин, постійно твердить, що в Південному В'єтнамі ми тільки хочемо миру, тільки захищаємо свободу і демократію, тільки бажаємо забезпечити в'єтнамцям право обирати собі таку систему і такий уряд, який вони самі бажають.

Дурнь Риск підтримав це заперечення. Але після цього почалась прикра особиста суперечка.

— Якщо говорити про війну у В'єтнамі, — сказав генерал Фейлор, — то треба спочатку з'ясувати, чия це війна. Колись, коли я ще був начальником штабів, а потім послом у Сайгоні, казали, що це — «Фейлорова війна». Для мене це був великий гонор. Тепер же чомусь кажуть, що це — «війна Мухмори». Я цього не розумію...

— Це і є моя війна, — крикнув Мухмора.— Хто ж міністр війни? Я! Хто найбільше мандрує до Південного В'єтнаму? Я! Чия ж тоді ця війна? Моя!

Дурнь Риск заткнув вуха.

— А як же справа зі мною? — запитав він сердито. — Кому, як не мені, доводиться найбільше говорити про ту війну перед конгресом, перед отим ненависним Фулбрайтом, який заганяє мене в кут усілякими запитаннями і доказами. Я вважаю, що це — моя війна!

— Ні, — гукнув Лудж, також сердито. — У кого ця війна перед носом, перед очима, навіть за пазухою? У мене! У кого сидить оцей Кі у печінці? У мене! Перед чий будинок підкидають бомби? Перед мій! То чия ж це тоді війна, якщо не моя?!

Суперечка наростала, доки не втрутився Буль.

— Панове, — сказав він, — це наша війна, усіх нас. Але не в цім же справа. Ми відходимо від головної теми: як пояснити простим американцям, чому упав наш прем'єр Кі? І пояснити так, щоб вони повірили? Власне, саме для цього ми тут зібралися, а не для того, щоб вирішувати, чия це в'єтнамська війна. Почув би про це сам президент, то добре всипав би нам. Ми всі знаходимось в одному кошику. Давайте якусь свіжу і ймовірну ідею. Досить сваритися через дрібниці.

— Правильно, — погодився Риск, затягаючись димом сигаретки «Кемел». — Що ж ми скажемо простим американцям, з яких здираємо гроші і синів яких посилаємо на смерть у Південний В'єтнам?

Але генерал Фейлор любив відходити від теми.

— Дехто каже, навіть отой же Фулбрайт,— почав він, жуючи цибух люльки, — що ми перетворили Сайгон, та й не тільки один Сайгон, в бордель для наших бравих хлопців. Кажуть далі, що в'єтнамці цим дуже не задоволені, винують за це прем'єра Кі, якого називають нашою маріонеткою. То, може, від цього й почати танцювати. Мовляв, Кі погорів на борделі.

— Не годиться, — сказав Буль. — Цим ми визнали б, що проводимо у Південному В'єтнамі бордельну політику. Очевидно, панове, ні в кого з вас немає ані крихітки свіжої думки. Ви що — вже забули, як думати і видумувати? Які ж ви, до чорта, політики? А ще ретельно Макіавеллі вивчали! Чи вам не соромно?

Це дуже розгнівало Риска.

— Який розумний! А що ти пропонуєш? — спитав він.

Буль хвильку мовчав. На його обличчі з'явився вираз презирства. Своїх колег він, очевидно, вважав за дурнів. Та й скоро він збирався відходити на іншу посаду, з платою в 175.000 доларів річно. Але оскільки він поки що — спеціальний радник президента, то мовчати не міг.

— У мене є свіжа ідея, — заявив урочисто Буль. — Нещодавно, як вам відомо, Нгуєн Као Кі, хоч і про людське око, а наказав розстріляти одного великого спекулянта. Тільки одного. Ми тоді цей крок схвалювали. Тепер ми можемо використати його для нашої потреби. Чому б нам не сказати, що Кі упав через те, що розстріляв чесного бізнесмена?

— Правильно! — погодилися всі інші, кожний з яких був бізнесменом.

— Так, — додав Дурнь Риск. — Скажемо, що Кі почав розстрілювати бізнесменів, а вони ж — основа суспільства. Це обурило буддистів, і вони повалили Кі. Для нас — подвійна користь. Прості американці зразу ж зрозуміють, що президент, хоч і обіймав його, а все-таки не міг терпіти такого сайгонського прем'єра, який розстрілює поважних бізнесменів. З цього вони також зрозуміють, що буддистські монахи — на нашому боці, на боці поважних бізнесменів. Я це й проголошу як причину на спеціальній прес-конференції. Прошу мені допомогти окремими заявами з боку кожного з вас.

— Я про це негайно поінформую президента, — сказав Буль.

Випили.

На цьому нарада й закінчилася.

м. Торонто, Канада. **Микита ВІШТА.**

(ФЕЙЛЕТОН В МАЛЮНКАХ)

На Корсунь - Шевченківській міжрайбазі Черкаської облспоживспілки (директор т. Китайгородський) товари зберігаються навалом: швейні машинки серед мішків з цукром, печиво має сусідами тавот та нафтопродукти і т. д., і т. п. Через таке зберігання тут лише за один рік було знято з реалізації товарів на 21.100 крб. У травні цього року — на 7.145 карбованців.

(З листа Управління держінспекції по якості товарів на Черкащині).

1. Сержант Пильненький з першого погляду зробив правильний висновок: «Пограбовано міжрайбазу! І навіть відбитків пальців, гади, не лишили — усю раму висадили. Тепер без собаки злодіїв не впіймати...»

2. Але коли він повернувся на місце зухвалого пограбування з чотириногим Дружком, його чекало гірке розчарування. Двірник замітав останні сліди...

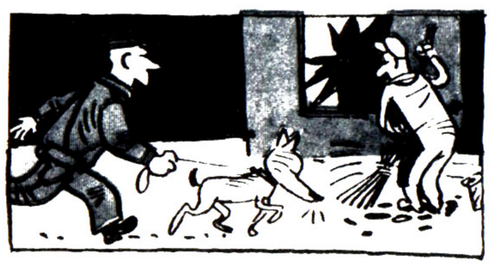

3. «Що ж, — не розгубився досвідчений сержант, — однаково грабіжники не зникли так, щоб не залишити ніяких слідів. І справді: злодії покинули хвіст від оселедця та папірець від цукерки.

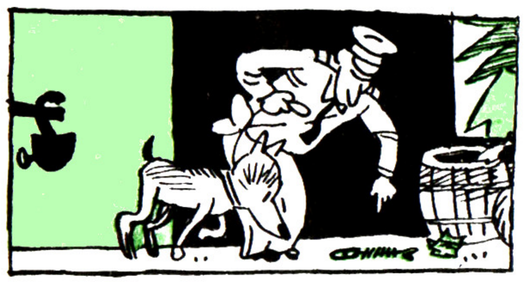

4. Пильненький сумлінно зібрав ту мізерію речових доказів і дав Дружкові понюхати рештки оселедця:
— Бери слід!

5. Але що це? Невже Дружок втратив свій незрівнянний нюх? Замість кубла бандитів привів до бензоколонки! Та сержант Пильненький і тут не розгубився. Він пригадав: оселедці зберігалися серед каністр з гасом...

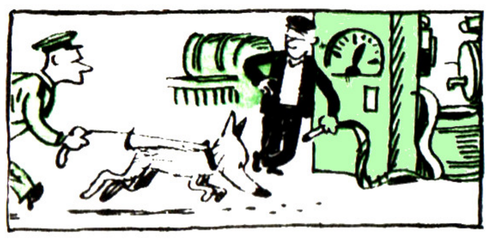

6. «Діло пахне карасином!» — подумав Пильненький і витяг етикетку від цукерки.
— Слід, Дружок, слід!

7. «Боже мій! Папірець від цукерки привів до ящика... з милом! Цікаво, куди заведе слід, якщо дати собаці понюхати мило?»

8. У будинку підозрілу гриміла музика (після 11-ої години вечора це робити заборонено) і «Шумел камыш, деревья гнулись» (що у нічну пору також заборонено). Дружок ткнувся носом у банку з-під тюльки атлантичної і, радісно повискуючи, кинувся до приміщення.

9. — Руки вгору!
Однак злодії підняти рук не могли, бо ледве трималися на ногах. Тільки один з них з докором зауважив:
— А ще кажуть, що собака — друг людини...

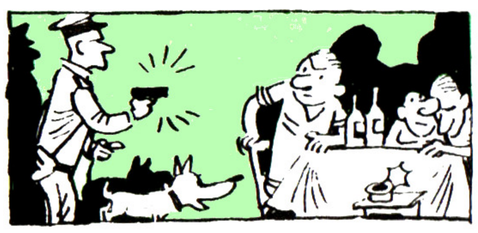

10. — Товаришу Китайгородський! Злодіїв спіймано, товари знайдено!

— Даремно старалися, товаришу сержант. Ми ці товари давно з балансу списали, бо нині ними хіба щурів труїти.

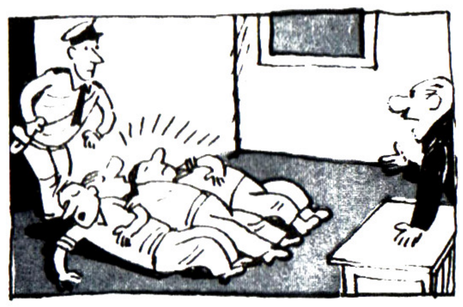

У цей момент злодії попадали, як підкошені. Судовий експерт встановив: отруєння тавотом.

Отак закінчилося це безприкладне в історії криміналістики розслідування.

Текст Ю. ЯЧЕЙКІНА.
Малюнки С. ГЕРАСИМЧУКА.

Страшне перо не в гусака...

«Прошу привести домового собаку, який покусав мого сина і в даний час лежить в лікарні і перевірити його».

(Із заяви).

«Прошу правління колгоспу, щоб звільнили із роботи трактора, бо я не можу робити...»

(Із заяви).

«Прошу правління колгоспу, щоб замінити мені присадибну ділянку на Н. Галину, так як я переходжу туди жити».

(Із заяви).

«УХВАЛИЛИ: неправдиві розговори про продаж свиней рахувати недійсними».

(З рішення сільвиконкому).

«Прошу заборонити моєму сусіду у вікнах моєї квартири держати курник, курей і автомашину».

(Із скарги).

«Зобов'язати Є. Т., щоб він, поки буде жити, не заходив до батька».

(З рішення сільвиконкому)

«Свою корову ми тепер прибиваємо, то вона вже не пасеться...»

(З пояснення).

Подав М. КУХАРЧУК.
м. Шаргород,
Вінницької області.

* * *

«Перетворився у розсадник бур'янів парк відпочинку робітників та службовців, які досягають уже півтора метра висоти».

(З листа).

Подав В. ЧАБАНЕНКО.
м. Кіровоград.

* * *

«Прошу нарахувати мені трудодні за поїздку биками по скирді».

(Із заяви).

Виписав П. П. КОШМАН.
с. Серебряне,
Кремгесівського району,
Кіровоградської області.

* * *

«...Виходить якась нерозбериха: то справа на дослідуванні, то з дослідування, то потерпілий захворів, то свідки не з'явилися, і так ось уже шостий місяць пішов.

Мені уже перед сусідами незручно.

Крім того, через давність я навіть сам починаю забувати: чи справді я вкрав той коричневий чемодан?..»

(Із скарги в суд).

Надіслав П. КІКОТЬ.
м. Дніпропетровськ.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА.

— Дай огірка — закусити...

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ

Як відомо, фотосправа у нас набула значного розмаху. Жителів Чорнобаївського району це радує не менш, ніж успіхи в освоєнні космосу. Одне тільки засмучує: ніяк не рухається вперед будівництво фотоательє в самому райцентрі. Навпаки, воно почало навіть рухатися назад.

Два роки тому Черкаський трест «Житлосільбуд» почав споруджувати оте ательє. Бутового каменю навозили, частково фундамент заклали. Урочистий момент навіть на фото зняли. Та вийшло так, що фото на пам'ять нам залишилось, а ось бутовий камінь бригадир дільниці т. Ільченко недавно вивіз кудись. Подейкують, що для урочистого фотографування закладки нового об'єкта.

Хотіли ми тобі надіслати фото винахідливих будівельників, так сам же бачиш — немає в нас фотоательє. Прослав їх, Перче, поки що так — без портретів.

С. ПЕТРОВ,
директор Чорнобаївського райпобуткомбінату.
Черкаська область.

Спробуй уявити собі таке. Ти, скажімо, просиш дати м'ясорубку, а тобі ввічливс відповідають: швейних машинок немає. У таке, приміром, становище потрапили й ми. Наше будівельне управління «Північнодонецькспецбуду» звернулось до інституту «Харківський сантехпроект» з проханням надіслати креслення вузлів і пристосувань для механізації ізоляційних робіт. А харків'яни відповідають: «Претензії по анульованому проекту інститут не розглядає».

Чи не здається тобі, Перче, що це чудова ілюстрація до знаменитої приповідки «На городі бузина, а в Києві дядько».

В. АНИСИМОВ,
головний інженер БМУ «Спецбуду»

Є у нас до тебе одна телефонна розмова. От тільки жаль, що по проводах її не можна передати, бо телефонний зв'язок у нашому селі ще двадцять років тому зіпсувався. Просили ми, добивалися, щоб лінію відремонтували, та нічого з цього не вийшло. Аж ось перед самими виборами одержуємо листа: «Повідомте, — звертається начальник Гощанського районного відділу зв'язку т. Ричковський до виборчої комісії, — як вас обслуговують телефонним зв'язком?»

Що ж, спішимо відповісти на запитання:

«Обслуговують нас телефонним зв'язком так, що і висловити не можна. Лінія зв'язку, як і всі останні двадцять років, не працює, зате чутність — надзвичайна. На десятки кілометрів чути, як пре казенною кампанійською турботою. За неї ми, звичайно, безмірно вдячні нашим гощанським зв'язківцям».

О. МАРТИНЧУК,
кол. заст. голови виборчої комісії по виборах до Верховної Ради СРСР.
с. Матіївка,
Гощанського району,
Ровенської області.

Відгадай загадку. Що таке без вікон, без дверей, а з нього вилізти не можна? Це лазня у нашому селі. Правління колгоспу «Перемога», Ровенського району, Ровенської області, влізло у будівництво тієї лазні ще у 1959 році і досі не може вилізти.

Може, ти, Перче, порадиш голові правління Т. Ф. Бойкові, як вибратися з цієї катавасії?

П. АНДРІЮК,
студент факультету журналістики Львівського держуніверситету.

Якщо ти своє Перченя вже навчаєш грамоти, купуй йому цукерки без обгорток. Інакше матиме Перченя самі двійки. Який зв'язок, питаєш, між грамотою та цукерками. А ось який. Читаємо на етикетці цукерок «Іграшки» Миколаївської кондфабрики:

«Ворчить, гудить,
Завжди спешить,
Пиль підіймає,
Коней обгоняє».

Хто міг написати такого безграмотного вірша? Безумовно, колишній двієчник. Вірш цей явно нічого спільного з грамотністю не «має». Тут тобі, Перче, не до «Іграшок». Може, ти нам відповіси, що купуєш цукерки столичні, київської фабрики ім. Карла Маркса. Але й це небезпечно. Візьмемо «Конфети «Коровка». Якою мовою це написано? Якщо російською, то слід писати «конфеты». Якщо українською, то слід писати «Корівка».

Звичайно, до дохожалих грамотіїв незручно брати пасок. От і просимо, наділи їм добрячу перчину. Щоб отим дядям гірко було від їхніх цукерок.

БАТЬКИ.

ЧИМ І ПО ЧОМУ?

«У минулому році в селищі ім. Коцюбинського (м. Київ) повинен був заблищати проти сонця свіжими водами ставок. Не заблищав...» — писав «Перець» у минулому, 1965 році. До речі, писав про це не вперше, а вдруге.

Допомогло? Краще не питати. Коли б допомогло, хто писав би про це втретє?

Краще наведемо цитату з торішнього, на цю тему, фейлетону під назвою «Ніхто не відає»:

«Що буде в цьому році? Важко сказати. БМУ-54 допрацювалося до того, що в план на 1965 рік не включено будівництво ставка у селищі ім. Коцюбинського. Але ми не втрачаємо надії,— закінчив заступник голови міськради т. Маркевич, — все ж таки відшукати у II-му півріччі необхідні кошти і добудувати ставок у селищі ім. Коцюбинського».

Думаєте, не знайшли коштів? Знайшли.

А де ж ставок? А там, де й кошти. Поки кошти були і будівельники справно одержували зарплату, вони сиділи на березі майбутнього ставка і до самозабуття грали в підкидного. А як кошти витратились, чого б вони там сиділи? Встали та й подалися до інших берегів не існуючих ставків.

Тут би мораль потрібна, тут би по совісті вдарити! А чим і по чому? Били фейлетонами, не допомагає. Палицею не вдариш. Важко бити по тому, чого нема.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У фейлетоні «Треба бути психологом» (№ 2 журналу) Перець критикував численні недоліки, які ще мають місце в різних галузях обслуговування населення м. Львова.

Як повідомив заступник голови Львівської міськради тов. Беряк, фейлетон було обговорено на зборах і нарадах колективів підприємств і установ, роботу яких критикувалося у фейлетоні.

Виконком міської Ради зобов'язав міський відділ торгівлі різко поліпшити організацію торгівлі в місті.

На фабриці індпошиву та ремонту взуття, в цеху механізованого ремонту створено конвеєрну дільницю, яка дасть можливість виконувати замовлення в строк.

За порушення графіку руху на водія тролейбуса Абрамова В. Ф. та кондуктора Євдокимову Н. П. накладено дисциплінарні стягнення.

Продавця промтоварного магазину Кучму Л. В. за порушення правил радянської торгівлі з роботи у відділі культтоварів звільнено.

★ «Про губителів природи» Перець писав у № 3. Там розповідалося про те, що Чечельницький цукрозавод на Вінниччині скидає в сусідній ставок стічні води, а в селі Райки, Бердичівського району на Житомирщині, грозозахисний стовп прицвяхували прямо до струнної берізки.

На цей виступ Перця надійшло дві відповіді.

Заступник прокурора Вінницької області т. Ткаченко повідомив, що за порушення закону про охорону природи прокурор Бершадського району притягає до відповідальності головного інженера заводу Мельника В. І. та відповідального за очисні споруди заводу — змінного інженера Шершуна С.

А заступник голови Бердичівського райвиконкому т. Івков повідомив, що після виступу Перця стовп грозозахисту з берізки знято, а винного в цьому голову добровільної протипожежної охорони Горобця суворо попереджено.

ВІСТІ З КЛУБУ ГУБИТЕЛІВ ПРИРОДИ

РИБ'ЯЧА ТРАГЕДІЯ
(в чотирьох документах)

I. ЗАЯВА

В зв'язку з тим, що ми, працівники станції Новоолексіївка, Придніпровської залізниці, зробили усе можливе, щоб угробити понад 50 тисяч малька сазана, просимо прийняти нас до шанованого нами Клубу губителів природи.

Заслуги наші перед губителями природи можуть підтвердити: провідники Київської живорибної бази тт. О. Розгон, О. Ковтуненко та представник Антонінського рибгоспу В. Мельничук.

Підписи (нерозбірливо).

II. СКАРГА

Працівники станції Новоолексіївка претендують на членство в Клубі губителів природи, приписуючи собі усі заслуги в справі угроблення малька сазана. І це тоді, коли вирішальну роль у цій справі відіграли ми, працівники станцій Запоріжжя, Фастів, Козятин, Гречани, що можуть підтвердити тт. Розгон, Ковтуненко, Мельничук.

Підписи (нерозбірливо).

III. ІЗ СВІДЧЕНЬ

Новоолексіївські залізничники справді постаралися: наперекір здоровому глузду причепили живорибний вагон не до пасажирського поїзда, як це мало бути, а до товарняка. Але й залізничники Південно-Західної залізниці, дружно підхопивши почин новоолексіївців, теж зробили своє діло.

Завдяки цим спільним зусиллям, мальки сазана подорожували з Херсонщини до Антонінського рибгоспу на Хмельниччині кілька діб і мали досить часу, щоб виздихати.

IV. З ПРОТОКОЛУ ЗАСІДАННЯ ПРАВЛІННЯ КЛУБУ

Ухвалили:

1) Прийняти губителів малька в члени клубу всіх гамузом.

2) Клопотати перед компетентними організаціями, щоб уточнили імена цих нових членів і дали їм законну можливість сплатити членські штрафи, чи то пак,— внески.

ПРАВЛІННЯ КЛУБУ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО.

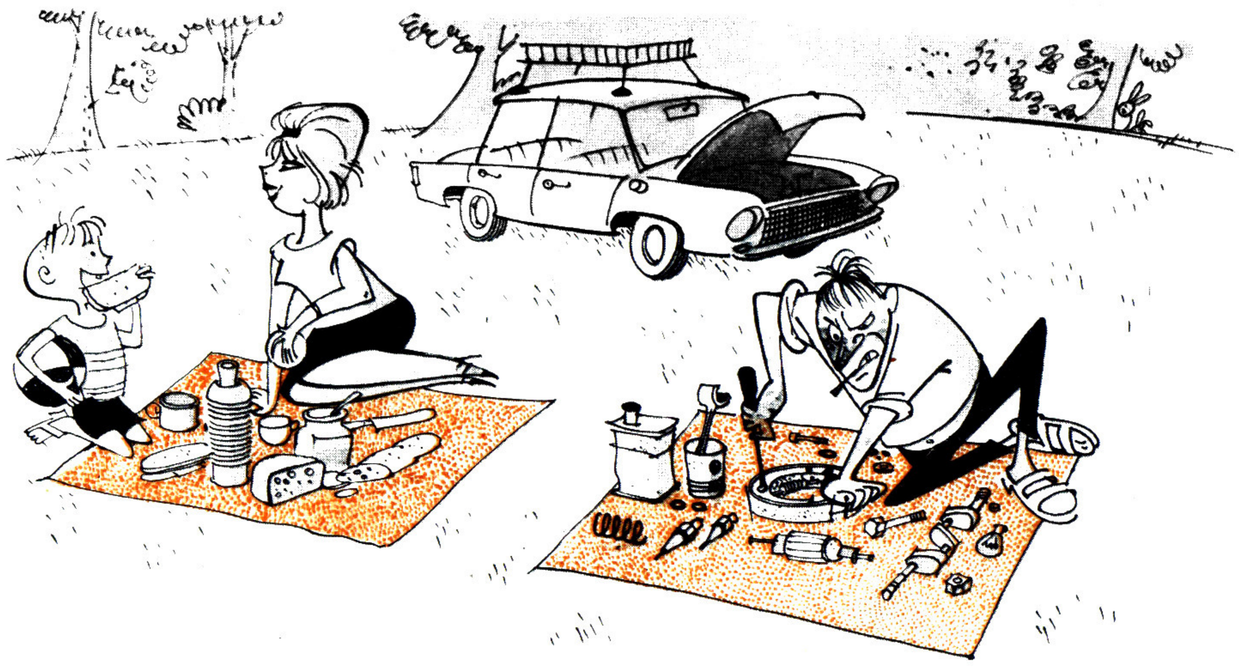

Без слів.

Мал. М. ПИШНОГО (м. Тернопіль)

Без слів.

perec-ua.
perec-ua.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА.

— Комутатор? Я вже годину вишу на телефоні, а ви ніяк не з'єднаєте мене з дресирувальником!!!

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА.

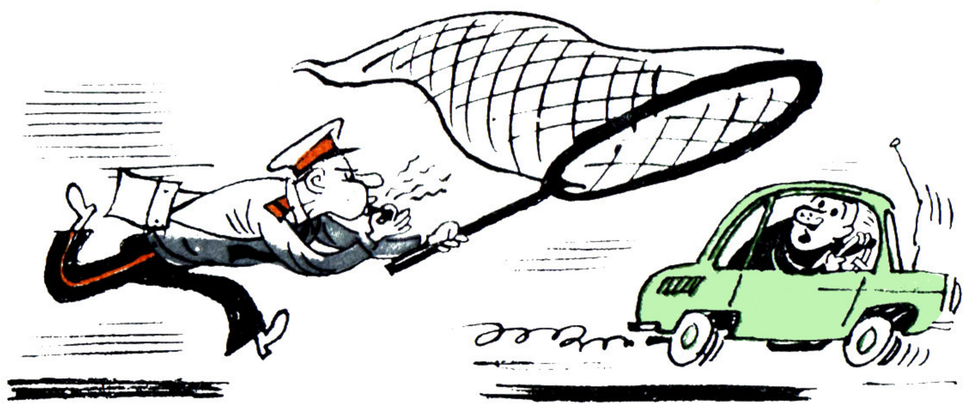

Без слів.

Мал. Л. БОЙКА.

— Я ж казала, щільніше закривай банку з медом.

НА БАЗАРІ

Мал. Є. СЕНДЗЮКА.

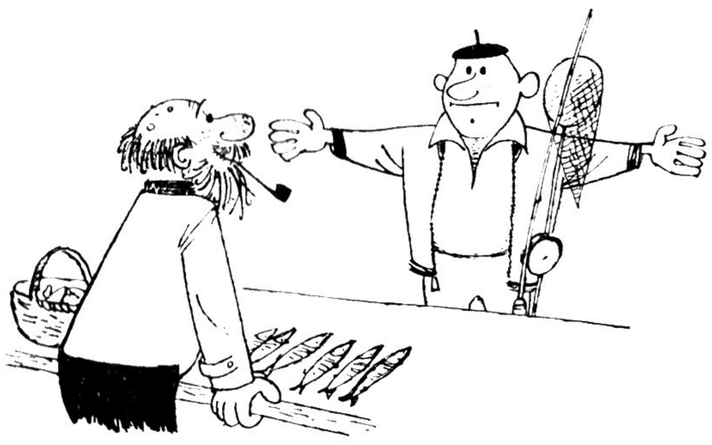

— А у вас, діду, ось такої риби у продажу немає?
— Теж, голубе, зірвалася.

Мал. В. ГЛИВЕНКА.

Без слів.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК. Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК. ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць

Журнал «Перець» № 14 (744) (на украинском языке). Підписано до друку 5. VII. 1966 р. Папір 70×108⅛=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 12638. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 04113. Тираж 760.000.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua. livejornal.com

Індекс 74393

ДЯКУЙТЕ РОЗЗЯВІ

Одна бабуся знайшла на дорозі карбованця, та й каже своїй сусідці:

— А ти кажеш, що бога на світі немає. Дякуючи йому, я й знайшла оці гроші.

— Смішні ви, бабусю, — відповідає та, — не богові дякуйте за це, а роззяві.

«ЩЕДРА» ТЕЩА

Прийшов зять у гості до тещі. Поставила вона на стіл трохи перекуски і пляшку, в якій було трошки горілки, а коло пляшки манюсіньку чарку.

— Бодай тому і руки повсихали, хто таку маленьку чарочку зробив, — каже теща.

А зять і відповідає:

— А тому, хто її купував, бодай би й очі повилазили.

Надіслав В. ЗІНЕНКО
з м. Полтави.

РОЗКАЗАЛА

Дві сусідки судилися за курку. От одна й розповідає:

— Вийшла я з хати — тю-тю-тю-тю! — нема теї. Я до теї, — показує на сусідку, — вона в неї. Я її за те, вона мене в те, а я через те та догори тим...

ЯК КУМИ ЛІСОМ ІШЛИ

Ішли вночі два куми з хрестин. Дорога проходила лісом, і було темно, хоч в око стрельни. От один кум як гепнеться лобом об дерево, аж свічки йому в очах засвітилися. Почухав він лоба та й каже:

— Ех, куме, прозівали час, треба було іти, доки світилося.

Повідомила К. КАПКАН
з с. Вища Кропивна,
Немирівського району,
Вінницької області.

ДОБРА ЗАКУСКА

Розмовляють дві куми:

— Ви що гостям подаєте на закуску?

— Я, — каже перша, — варенинків наварю, пиріжків напечу, рибки насмажу... А ви?

— А я на закуску даю капусту. Її і подати не соромно, і з'їдять — теж не жаль.

НАГАДАЛА

Продавщиця газованої води: — Напився, хлопчику? Що треба сказати тьоті?

— Не забувайте про здачу!

Повідомив А. О. П'ЯТАК
з м. Іжевська,
Удмуртської АРСР.

ПІШЛА ДО СУСІДКИ

Знайома, зайшовши до хати, запитала малого Митю:

— А де твоя мама?

— Та пішла до сусідки на п'ять хвилин.

— А давно?

— Та вже з годину тому.

Повідомив П. В. НАЗАРЧУК
з м. Броди, Львівської області.

ХИТРУН

Учень до вчителя: — Чи можна карати людину за те, чого вона не зробила?

Вчитель: — Певно, що ні!..

Учень: — Ну, так я скажу вам, що не зробив тих задач, що ви задавали нам на сьогодні.

ЩОСЬ ПОДІБНЕ

Учитель: — Хто раз попечеться, боїться вогню. Скажи щось подібне, Петре.

Петро: — Кого раз умили, боїться води.

ПОВИННІ ЗНАТИ

Шофер: — Гей, ти, Гавриле, — як доїхати до Василькова?

Селянин: — А звідки ви знаєте, що я Гаврило?

Шофер: — Я все знаю...

Селянин: — Ну, то повинні знати, як і до Василькова доїхати.

Повідомив В. СОСЮРА
з м. Києва.

ТОЧНО ПО РЕЦЕПТУ

Під час обіду, коли чоловік їв м'ясо, він запитав у жінки:

— Мені здається, що воно недоварене.

— Мені здається, — відповіла жінка, — я його варила точно по рецепту. Один кілограм м'яса повинен варитись одну годину. А я купила півкілограма і варила півгодини.

Повідомив П. В. НАЗАРЧУК.

Народні усмішки

Ілюстрації С. ГЕРАСИМЧУКА.